

POTSER QUAN SIGUI L'HORA

Potser quan sigui l'hora
no ens podrem moure
perquè no haurem encara
acabat de pagar el pis.

Potser quan sigui l'hora
haurem de dir que no
perquè tindrem molts nens
en edat d'anar a l'escola.

Qui sap si quan sentim el crit
haurem just acabat de comprar
un cotxe nou i lluent
i no voldrem deixar-lo.

Potser quan sigui l'hora
serà just el moment que planejàvem
un negoci interessant
que no voldrem pas perdre.

Potser quan sigui l'hora
estarem enlluernats per un amor
un amor dels que no deixen
dels que no deixen marxar.

Qui sap si quan sentim el crit
ens haurem acostumat a viure sols
i no voldrem recordar
que som molts que som tants.

Potser ja és l'hora
i estem plens de cadenes
que ens hem anat teixint
a poc a poc i ara ens lliguen.

Potser el crit ja es pot sentir
potser ja el senten els que escolten
però nosaltres ens hem anat tornant
sords a poc a poc.

Josefina Llugany-Jaume Arnella

BRINDEM BEN ALT

*Brindem ben alt perquè aquest any
les coses van millor millor que mai.*

Els ametllers han resistit
els grans aiguats d'aquest estiu.
Gràcies a Déu no ha pedregat
aquest hivern ha estat calmat.
Per un moment tinguérem por
que no gelés a la tardor.
Però a la fi tot ha anat bé,
quin goig que fan els ametllers!

Doncs ara han dit que arribaran
de l'estranger deu barcos plens,
ben plens d'ametlles a rebentar.
Mare de Déu per què serà?
Ben bé no ho sé perquè serà
però m'ensumo gat amagat.
El que sí sé, tu també ho saps,
que els preus aniran rebentats.

No ens donaran, com l'any passat,
ni quatre rals per cada sac.
Jo per aquest preu no puc pagar
ni tres ni dos ni un jornal.
De què ha servit que fes bon temps,
de què han servit tots els afanys.
De què ha servit que fes bon temps,
de què han servit tots els treballs.

Jaume Arnella

PER LES TERRES DE L'ALT CAMP

Si n'hauré lligat de cigarros
per les terres de l'Alt Camp,
per Ciurana i Cornudella,
la Morera del Montsant.

Jo me'ls feia allargassats,
poc tabac i que durés,
ja que els temps que allí corrien

no donaven per res més.

L'aigua a buscar-la a la font,
rentar roba es feia al riu,
i el llum d'oli o de carburo
si és que de fosc no dormiu.

I era dura la jornada,
ja ho sabeu, de sol a sol;
no regatejava esforços
però mai no aixecava el vol.

Bé que ho diuen que a l'estiu
qualsevol cuca viu,
però els hiverns mai no s'acaben
i gràcies si resistiu.

Tot eren camins de carro,
tant com 'víem demanat
que ens fessin la carretera
necessària pel veïnat.

I un a un vàrem marxar-ne
a poc a poc i a contracor,
a ciutat un sou estable
amb els cotxes i el confort.

I ara que ha marxat tothom,
ara han fet la carretera
perquè els forasters admirin
les masies i les eres.

Aigua i llum són dins les cases
i també han posat safareig
per estar més confortables
tota la gent d'estiueig.

Ai, ai, ai, que els ulls se'm neguen;
ai, les llàgrimes em salten.
Ai, ai, ai, que els ulls se'm neguen;
ai, les llàgrimes em salten.

Jaume Arnella

CANÇÓ DE LES TARONGES

Tan bones com són les taronges
madurades dalt de l'arbre;
ja fa temps que les esperàvem
tan bones com són les taronges.

Hem vist els arbres florir
i omplir-nos de fragància,
lluitant i vençant els freds,
hem vist els arbres florir.

I ara que ha arribat el temps
de fer una bona collita
hem de veure com es perden
i ara que ha arribat el temps.

Tant de temps que prenem forces
amb el vi que ens don coratge
i ara quedar-nos parats
tant de temps que prenem forces.

Llàgrimes dels ulls em salten
en veure aquesta impotència
quan ens la traurem de sobre
llàgrimes dels ulls em salten.

Si les taronges són ben nostres
cal que ens disposem nosaltres
facci fred o ploqui o nevi.
Si les taronges són ben nostres.

Jaume Arnella

EL DURO

Tinc un duro a la butxaca
en aquest meu butxacot
un de sol però el duro és meu.

Tinc un duro a la butxaca.

Hi ha qui riu molt sorneguer
perquè tinc tan poc diner,
però si us sembla poca cosa
a mi un duro no em fa nosa.

Més aviat tot el contrari
ben de cor sóc partidari
que fent treballar el que tenim
tard o d'hora ascendim.

I com que d'ascendir jo tracto
i davant de tots me'n jacto
fent treballar bé aquest duro
seré important, us ho juro.

*Un duro és un duro i diner fa diner. Qui sàpiga fer treballar
aquest duro farà fortuna. I qui no fa fortuna és perquè no
vol.*

*I si no mireu els grans potentats: tots han començat amb
esperdenyes i arrossegant un carretó. Si ells ho han
aconseguit també ho podem aconseguir nosaltres. I qui no
té diners és perquè no vol. Poques ganes de treballar és el
que hi ha!*

*Un duro és un duro i diner fa diner. Qui sàpiga fer treballar
un duro farà fortuna, fortuna, diner, quartos, doblers,
xavos, quinzets, peles, duros, bitllets, milions...*

Jaume Arnella

L'INADAPTAT

Oh, no, no, escolti, escolti,
amb vostè no és pot parlar;
vostè és em sembla i perdoni
un perfecte inadaptat.

Jo no sé què vol, què busca
si millor no ho pot tenir,
tot el què ha de fer és ben fàcil:

veure, escoltar i complir.

¿Que a vostè ningú l'estima
i no sap ni com lligar?
Doncs es posa la colònia
i només haurà de triar.

¿Que voldria anar de compres
però és que mai no té diners?
Ni cap falta que li fan:
la targeta i al carrer.

¿Que vostè està sempre trista
perquè no troba promès?
Unti's la cara de crema
i es casarà al cap d'un mes.

¿O és que no sap què creure
de política mundial?
Aprenguís bé tot el que li diuen
i tindrà opinions com cal.

Si és tan fàcil, si és tan fàcil,
si tot ja li donen fet;
com ha de pensar,
menjar, beure i fer-se els pets.

Jo no sé vostè què pensa,
amb vostè no es pot parlar;
només ha d'obrir la tele
i ja ho té tot solucionat.

Com? Què diu? Que no té tele?
Doncs així ja hem acabat,
és ben bé el que jo li deia:
vostè és un inadaptat.

Josefina Llugany-Jaume Arnella
GUITARRA TOCA TRANQUIL·LA

Guitarra toca tranquil·la,
guitarra no t'espantis, no:

mira que hi ha el senyor batlle
i també algun regidor.

Guitarra mesura les notes,
no em facis quedar malament:
toca amb suau parsimònia
que aquí calen compliments.

Guitarra no te m'espantis,
sona amb els ulls aclucats:
cantarem les cançons que aquí ens deixin
les altres ens queden al pap.

Més tard potser quan s'acabi,
sols o amb altra gent amiga,
cantarem les cançons nostres
sense traves, sense brida.

Que tu saps que de corrandes
les butxaques en portem plenes,
un farcell a mig obrir
i un de més gros a l'esquena.

Jaume Arnella

CANÇÓ D'AMOR

Ai amor meu què farem
si les veïnes no ens parlen
i la mare diu que té
un disgust com una casa.

Un disgust com una casa
perquè sap que ens estimem
i que tu ets la meva dona
i diu que no hi tenim dret.

I diu que no hi tenim dret
que ningú no ens ha donat
un paper que ens ho permeti
ni el jutge ni el capellà.

Ni el jutge ni el capellà

no ens varen fer un casament
i perquè vivim plegats
ara murmura la gent.

Ara murmura la gent
i quan vas a buscar el pa
la portera et diu senyora
somrient per sota el nas.

Somrient per sota el nas
o emprenyat com el teu pare
que si em troba pel carrer
diu que em trencarà la cara.

Diu que em trencarà la cara
i no ens vol ni visitar
ni pujar una mica a casa
per por de quedar tacat.

Per por de quedar tacat
ai amor meu què farem
amb un foc al mig del camp
tot plegat ho cremarem;
amb un foc al mig del camp
cremarem el que diran.

Josefina Llugany-Jaume Arnella

CANÇÓ DELS AMICS I LA POR

Si no fos a vosaltres, companys, a qui ho diria?
Si no fos a vosaltres, companys, a qui ho diria?
Tinc por tantes vegades, amics, tinc tanta por...
de tot el que no fem, del que fem i s'escapa,
de tot el que ens vindrà, de tot el que se'ns mor.

Si no fos a vosaltres, companys, a qui ho diria?
Si no fos a vosaltres, companys, a qui ho diria?
Si hem caminat junts a la nit pels carrers
i hem begut vi dolent amb els caps i els cors junts,
si hem rigut i plorat tants de cops pel mateix.

Si no fos a vosaltres, amics, a qui ho diria?

Si no fos a vosaltres, amics, a qui ho diria?
Si hem fet junts descobertes tan punyents com sobtades,
i hem cantat asseguts, la guitarra pel mig com si fos viva,
si ens hem donat les mans ben fort tantes vegades.

Si no fos a vosaltres, germans, a qui ho diria?
Si no fos a vosaltres, germans, a qui ho diria?
Si ha estat amb vosaltres que hem triat d'obrir els ulls,
i hem avançat plegats amb dubtes i esperances
si ens hem rebel·lat junts i ens hem rendit junts.

Ara us dic que tinc por, que si no a qui ho diria?
Ara us dic que tinc por, que si no a qui ho diria?
No us dic que em vull parar, no us dic que vull fugir;
només és que ara sé que la por també hi entra
i em cal perquè no m'encegui saber que sou aquí.

Josefina Llugany-Jaume Arnella

AL MEU MÀNAGER

Tinc un bon amic que és bastant sorrut
amb la seva ploma sols escriu gruixut.
La ploma que té no la fa servir per escriure,
per escriure re, sols per fer tatxots.
Ell primer llegeix tot el que jo escric
si hi ha algun disbarat ja me l'ha tatxat.
Desinteressat, ho fa pel meu bé,
si no vaig errat, pel vostre també.
Ja fa força temps que ens coneixem
sovint em recorda com progressem.
Ara ja em deixa dir cuixa pit mugró
i si tant convé també puc dir colló.
Altres temes, però, més embolicats,
encara segueixo tenint-los vedats.
Màxim la gracieta o quatre vaguetats
que les coses sèries s'han quedat al pap.
Tot el que he cantat ja ha estat garbellat
passant pel sedàs d'aquest senyoràs.
Si els cants d'aquest any no us han agradat
torneu l'any que ve, veïam què ha canviat.

Jaume Arnella

SAKIA- MUNI

Sakia-Muni en el desert
va passar-se molts anys
amb les cames creuades
immòbil mirant el cel.
Els mateixos déus
li envejaven
aquesta saviesa
i aquest destí de pedra.
En les seves mans
esteses i rígides
les orenetes hi havia fet el niu.
Però un dia van aixecar el vol,
seguint la crida de terres llunyanes.
I aquell que havia mort en si mateix
desig i voluntat, glòria i dolor,
es va posar a plorar.
Succeix que les flors broten,
broten en la roca.

J.Soler Amigó-Jaume Arnella